

DETEKTIV MADISON HARPEROVÁ

WENDY
DRANFIELD
MRAZIVÉ
VYHLÍDKY

≡ KNIHA ZLIN

Mrazivé vyhlídky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

☰ KNIHA ZLIN

Wendy Dranfield
Mrazivé vyhlídky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

MRAZIVÉ VYHLÍDKY

WENDY
DRANFIELD
**MRAZIVÉ
VYHLÍDKY**

Pro Kevina. Užívej si vlaky.

PROLOG

Tehdy

Maminka si melodickým hlasem v kuchyni prozpěvuje koledy a malý kluk vykoukne z okna útulného obývacího pokoje. Sníh už padá několik dní a téměř úplně zastírá sklo, jen v dálce je vidět nezřetelný vrcholek Hrobové hory. Usměje se, protože chce, aby sněžilo co nejdéle.

Otočí se, kreslený film v televizi ho nezajímá, a vrátí se k zářícímu vánočnímu stromku. Posadí se, zkříží nohy a soustředí se na úžasnou soupravu vláčků, kterou dnes ráno rozbalil. Byl to údajně dárek od Santy, ale on ví, že je to spíš dárek od tatínka. Ten musel na chvíli odjet, aby zachránil auto. Tatínek má odtaňový vůz, který ho pomůže vysvobodit ze sněhu. Není to poprvé, co policie požádala tatínka o pomoc v takovém počasí, a on slíbil, že nebude pryč dlouho.

Osobní vagony vláčku se zaháknou za sebe a hladce kloužou po dřevěných kolejkách, zatímco černá kočka sedí na kusu odhozeného papíru a pozoruje je. Její výraz mu napovídá, že není vlakovou soupravou tak ohromená jako on.

Vtom matka v kuchyni vykřikne, hlasitě a pronikavě. Chlapec vyskočí a dívá se, jak kočka mizí a kus dárkového papíru se vznáší ve vzduchu. Matčin výkřik jím otřese, nikdy předtím ji

WENDY DRANFIELD

neslyšel takhle řvát. Vzhledne a sleduje, jak vbíhá do obývacího pokoje, následována mužem s černou lyžařskou kuklou přetaženou přes obličej. Zástěru, chránící slušivé červené šaty pod ní, má umazanou od vaření.

„Ne! Prosim ne!“ ječí.

Umlčí ji tvrdý úder do hlavy něčím, co vypadá jako kladivo z jejich garáže. Chlapec má vlastní sadu nářadí, ale asi není dost dobrá, protože tatínek ji nikdy nechce použít na spravování věcí v autodílně.

Maminka dopadne na podlahu vedle něho a z hlavy jí teče krev. Ví, že je to krev, protože si jednou na hřišti poblíž jejich domu ošklivě odřel koleno a maminka ho chlácholila, aby se nebál, protože v těle má krve dost, a tak občas mohl trochu ztratit. Maminka má oči otevřené dokořán, hledí přímo na něj a vydává legrační bublavé zvuky. Zuby má červené a ztratila jednu z náušnic se sněhulákem. Pomalu se natahuje po jeho ruce. „Mé děťátko ne. Prosim.“

Nic nechápe. On přece dávno není děťátko – jsou mu *čtyři roky!* Oči se jí zavřou zrovna v okamžiku, kdy ji muž znovu praští do hlavy, a chlapec ucítí na tváři teplou spršku. Tentokrát maminka oči neotevře, jen mu jemně stiskne prsty a pak její ruka ochabne.

Chlapeček vzhledne k vetřelci právě ve chvíli, kdy se otočí a odchází. Beze slova projde kuchyní a zabouchne za sebou zadní dveře. Je pryč.

Klouček rukávem svetru setře krev z vagonu, který drží v ruce, a postaví ho zpátky na koleje, aby mohl zatrást matčíným ramenem. Ta slabě zasténá, ale neprobudí se. Musí být hodně unavená. On ale ví, že zase bude v pořádku, protože on se taky brzy vzpamatoval, když si odřel koleno. Dostane žízeň, proto zamíří ke slavnostně prostřenému stolu, aby se napil. Třesoucíma se rukama usrkne džus a vrátí se k mamince. Zatím-

MRAZIVÉ VYHLÍDKY

co ona spí, jede s novým vláčkem po kolejích a opatrně odstrčí z cesty její ruku, aby nedošlo k nehodě.

Krev z její hlavy stéká ke kolejím, tak vezme z gauče deku a položí ji na teplou, lepkavou tekutinu, aby posloužila jako zábrana. Nechce, aby si tatínek myslel, že si nové hračky neváží, protože tohle je ten nejlepší vánoční dárek, jaký kdy dostal, a nemůže se dočkat, až se tatínek vrátí domů, aby si s ním hrál.

KAPITOLA JEDNA

Ted'

Julie Reidová potřebuje nakoupit poslední vánoční dárky, a to rychle, protože je předvečer Štědrého dne a obchodní dům zavírá v osm. Ale s vřeštícím miminem a nohama bolavýma od tříhodinového nákupního maratonu ze sebe nedokáže vykřesat dost nadšení, aby z tohohle obchodu zamířila ještě do dalšího.

V klenotnictví je spousta zrcadel, v nichž se odrážejí pichlavá pomrkávající světýlka, a jí z nich začíná třeštit hlava. Z reproduktorů stále dokola vyhrávají ty stejné staré vánoční písně. Zdá se jí, že je poslouchá celý život. Nejradši by seděla v tiché polstrované cele. Sama. Obešla by se i bez pohledů prodavaček, které ji považují za mizernou matku, protože nechává dítě brečet. Ale co má dělat? Susie je přebalená, nakrmená, ale odmítá spát. Možná už má nakupování taky plné zuby.

To rozhodne. Tchyně se letos bez dárku obejde. Kdyby ta ženská nebyla tolik kritická, stálo by za námahu vybrat jí něco speciálního, ale Julie odmítá strávit na tomto místě jednu jedinou další minutu kvůli někomu, kdo neocení žádnou věc, kterou pro ni dělá. „Pojď, zlatíčko. Jedeme domů.“

Sotva se rozhodla odejít, cítí, jak jí povoluje napětí v ramech, a mimoděk zrychlí krok. Tlačí před sebou kočárek obtížený taškami a dárkově zabalenými krabicemi. Projde dveřmi, které ji přivedou na parkoviště. Sotva se neslyšně otevřou, uho-

MRAZIVÉ VYHLÍDKY

dí na ni závan ledového vzduchu, ale po pobytu v přehřátém a vydýchaném interiéru je to osvěžující.

Na zemi už leží skoro deset centimetrů sněhu a s pokračujícím večerem se zdá, že nadýchané sněhové vločky padají rychleji a jsou větší. Julie se nezastaví, aby si zapnula bundu, a zamíří rovnou k autu zaparkovanému v nejvzdálenějším rohu. Bylo to jediné volné místo, které na ni zbylo, když přijela. Cestou si uvědomí, že pouliční lampu, stojící v tomhle koutě parkoviště, někdo rozbil, skleněné střepey se třpytí na sněhu a několik zbývajících vozidel se utápí ve tmě. Bylo to takhle, už když přijela? Pokud ano, nevšimla si toho. Otočí se a zjistí, že parkoviště je téměř prázdné. Blíží se zavírací hodina a v obchodním domě zůstává jenom pár lidí.

Spěšně otevře kufr a vloží dárky dovnitř. Znovu se rozhlédne kolem sebe, zvedne Susie z kočárku a přejde ke dveřím spolujezdce, aby je otevřela. Vedle neparkuje žádné auto, takže má dost místa. Skloní se, aby usadila malou do sedačky. Zachvěje se a kvapně zapíná přezky, protože si představuje, jak se někdo plíží za jejími zády, zatímco nedává pozor. Jakmile je dcerka bezpečně připoutaná, Julie se napřímí a vytáhne z kabelky mobil. Baterkou si posvítí kolem sebe, aby se přesvědčila, že se někdo neschovává v křoví.

Nikoho nevidí ani neslyší, ale pocítí tísně ji neopouští. Podívá se na Susie, která se na ni bezelstně culí a mává ručkama. Konečně přestala plakat. Autem se vozí ráda a Julie spolu s manželem strávili dlouhé hodiny za volantem, když s ní v noci jezdili po městě ve snaze ji uspat. Julie si nemůže pomoci a úsměv jí oplátí. Skloní se, aby ji pohládila po růžové tvářičce. „Pojedeme domů za tatínkem, ano?“

Zaklapne dveře a chvíli zápasí s klouby skládacího kočárku, aby ho mohla uložit do auta. Právě v tu chvíli poblíž zaslechne tlumený zvuk. Okamžitě se napřímí a rozhlédne se. V dohledu

WENDY DRANFIELD

je pouze jediný člověk – žena na druhé straně parkoviště, která nastupuje do auta. Julie sleduje, jak odjíždí, a přistihne se, že jí závidí, že už je na cestě domů. Že je v bezpečí.

Zvuk se opakuje a tentokrát pozná, že je to dětský pláč.

Polkne a cítí, jak se jí ježí chloupky na pažích a vzadu na krku. Něco je špatně. „Haló?“ zvolá do tmy. Ve skutečnosti o žádnou odpověď nestojí a uvažuje o tom, že nechá kočárek kočárkem, naskočí do auta a vypadne odtud, jak nejrychleji to půjde. Jenže kočárek byl drahý. Dřív než se stačí rozhodnout, zaslechne to dítě znovu.

„Mami?“

Otázka přišla z vedlejšího auta. Je tu tma jako v pytli, přesto vidí, jak se na zadním sedadle něco hýbe. Úplně nejdřív ji napadne, že je to nějaká past. Koneckonců už slyšela o tom, že vrah využil plačící dítě, aby vlákal osamělou ženu do smrtící pasti. Není hloupá a sleduje zprávy. Ale co když začíná být paranoidní, to dítě je skutečné a potřebuje pomoc?

Julie se znovu rozhlédne kolem sebe. Nikoho jiného nevidí, a aby se dostala k volantu, musí kolem druhého vozidla stejně projít. Položí kočárek a prosmýkne se mezi oběma vozy s klíčem od zapalování v jedné a mobilem v druhé ruce. Nakloní se dopředu a váhavě nakoukne dovnitř zadním oknem. Paprsek z mobilu ozáří chlapečka připoutaného v autosedačce, nemůže být starší než tři čtyři roky. Zdá se, že mu nic není, a cucá si palec. Po tvářičkách se mu kutálejí slzy jako hrachy. Když ho oslní jasné světlo, usklíbne se a vzlykne: „Máma.“ Ale tentokrát to není otázka. Je to konstatování.

Julie bolestně polkne, když ukáže na přední sedadlo. Pomalu otočí hlavu a namíří mobil na přední okénko spolujezdce. Vzápětí přiškrceně vyjekne, i když se tomu brání. Její oči se střetnou s vytřeštěným pohledem zbité a zakrvácené ženy sedící za volantem.

MRAZIVÉ VYHLÍDKY

Okamžitě pozná, že tyhle oči dávno vyhasly. Nezbyl v nich žádný život. To znamená, že chudák chlapeček na zadním sedadle tu sám sedí bůhvíjak dlouho s ohavně potlučeným tělem své mrtvé mámy.

KAPITOLA DVĚ

Detektiv Madison Harperová se zachvěje zimou, když vystoupí z uklidňujícího tepla svého vozu, aby si prohlédla velké parkoviště v centru města. Z nebe tiše padají nadýchané vločky a snášejí se na policisty a jejich hlídkové vozy. Sněhová pokrývka bíle září, ale zbytek místa činu tone ve tmě. Je skoro devět večer a všechny obchody mají zavřeno, jen ve výlohách blikají vánoční světýlka.

Sníh jí křupe pod nohama, když se blíží k lexusu obehnanému mobilními zástěnami kvůli zvědavým očím. Dnešek byl poslední pracovní den, kdy se musela obejít bez partáka, a málem z něj vyvázla lehko, protože nedošlo k žádným vraždám ani sexuálním útokům. To platilo, dokud ji cestou domů nezastihl telefonát. Její předchozí parták minulý měsíc zemřel a proslýchalo se, že jeho nástupce začíná zítra. Náčelnice Mendesová si dává záležet, aby jí nikdo neviděl do karet, proto Madison netuší, kdo je oním úspěšným kandidátem. Však to zítra ráno zjistí stejně jako všichni ostatní.

Všimne si kolegyně Shelley Vickersové, jak zápolí s nějakou přenosnou lampou, aby pomohla osvětit místo činu. Shelley se ucházela o uvolněné místo detektiva, ale musela se zavázat, že

MRAZIVÉ VYHLÍDKY

o výsledku výběrového řízení pomlčí. Už překročila třicítku a je výborná policajtkou, ale to platí i o dalším kandidátovi z oddělení, Steveu Tannerovi. Madison by byla ráda, kdyby se některý z nich zapojil do vyšetřování spolu s ní, ale slyšela, že se výběrového řízení účastnili i externí kandidáti, takže nic není zaručené.

Po její pravici si balí věci zdravotníci, ale jeden z nich – Jake Rubio – otálí poblíž. Shelley se tváří naštvaně a vyhýbá se očnímu kontaktu a Madison napadne, jestli už si s ním nedala rande, které nesplnilo její vysoká očekávání. Shelley si vždycky uvědomovala, že Jake má pověst sukničkáře, proto až dosud jeho svodům odolávala.

Madison obrátí pozornost k lexusu. Natáhne si latexové rukavice a přidřepne ve sněhu. Dveře spolujezdce jsou doširoka otevřené. Ačkoliv oběť sedí za volantem, naklání se tímhle směrem, jako by uhýbala před útočníkem. Vypadá to, že neměla čas zapnout si bezpečnostní pás ani zastrčit klíč do zapalování. Ruce má zakryté sáčky, aby jí forenzní technici mohli odebrat vzorky zpod nehtů.

Madison tipuje, že oběti bude pětatřicet nebo o málo víc. Oblékla se ležérně do džinsů a původně bílého trička, schovávajícího se pod tlustým zimním kabátem. Oči má otevřené a zírá přímo skrz Madison, která ji nepoznává, což není nijak neobvyklé ani v tak malém hnízdě, jako je coloradské Lost Creek, jak byste si možná mysleli. Žije tu spousta lidí, které Madison nezná, a někteří obyvatelé dojíždějí za prací do Prospect Springs, což je větší město na severu, nabízející zajímavější pracovní příležitosti. S těmi se nejspíš nikdy nepotkala. Madison si neumí představit, že by každý den strávila dvě hodiny na cestě, ale jak se zdá, někomu to nevadí.

Tvář i oblečení oběti jsou pokryté krví ze zranění na hlavě. Dlouhé hnědé vlasy se slepily a nad pravým obočím visí cár

WENDY DRANFIELD

roztržené kůže. Díky mrazivé teplotě – jsou skoro čtyři pod nulou a stále se ochlazuje – a možná i vzhledem k době útoku ještě není cítit rozkladem.

Madison si povzdechne. Tahle žena neměla žádnou šanci. Přemítá o tom, kdo na ni asi čeká doma. Kdo bude pověřen sdělit tu hroznou zprávu přátelům a zbytku rodiny. Rozhlédne se kolem sebe a uvidí stříkance krve na volantu, čelním skle a stropě. Vrah napadl oběť přímo tady, na otevřeném prostranství, což znamená, že ho mohl někdo vidět. Madison otočí hlavu ve chvíli, kdy Shelley osvítí auto zvenčí. Za sedadlem spolujezdce si všimne dětské autosedačky spolu s několika poházenými hračkami a tašky se zabalenými dárky, nejspíš pořízenými v obchodním domě. Jeden z nich vypadl na zadní sedadlo. Madison je zdrcená. Tahle žena byla matkou. Ti, kterým byly tyhle dárky určeny, je s největší pravděpodobností nikdy neotevřou. Její rodina už nikdy nezažije veselé Vánoce, protože si pokaždé nejprve vzpomene na vraždu milované bytosti.

Zvedne se a rozhlédne se po parkovišti. Okamžitě si všimne rozbité pouliční lampy stojící v tomhle koutě. Zpod čerstvé sněhové pokrývky vykukují skleněné střepy. Doufejme, že kamery zachytily toho, kdo to udělal. Další bleskový pohled kolem sebe jí napoví, že tu žádné nejsou, ale ví, že obchodní dům musí mít alespoň jednu před vchodem. Teprve se uvidí, jestli byla na takovou dálku schopna někoho zachytit.

Za žlutou policejní páskou, ohraničující místo činu, zastaví zpravodajský vůz, ale není to její kamarádka Kate Flynnová, místní televizní reportérka. Kate v posledních několika týdnech reaguje na aktuální zprávy pomalu. Má nějaké potíže a Madison plánovala, že ji cestou z práce navštíví. Z dodávky vystoupí pár kameramanů ve chvíli, kdy dorazí další auto. Vyhrne se z něj Gary Pelosi, reportér deníku *Lost Creek Daily*. Zprávy se šíří rychle.

MRAZIVÉ VYHLÍDKY

Alex Parker, forenzní technik původem z Británie, k ní zamíří se zdvořilým: „Dobrý večer, detektive. Jak se máte?“

„Bylo to skvělé, dokud jsem neuviděla tohle.“

Přikývne. „Příšerné, že? Zajímá vás předběžné zjištění?“

„Prosím. Známe jméno té ženy?“

„Ano. Řidičský průkaz měla v tašce spolu s mobilem a dalšími věcmi.“

„To je něco,“ přikývne Madison. Velmi často jsou odkázáni na sledování záznamů z mobilních telefonů, protože útočník většinou sebere oběti mobil, aby zničil důkazy.

„Je to čtyřiatřicetiletá Sarah Mossová,“ pokračuje Alex. „Byla napadena *in situ*, když se chystala odjet z nákupu. V autose-dačce jsme našli batole, nejspíš jejího syna. Jemu se naštěstí nic nestalo.“

Madison si prohrábne vlasy. „Chudák chlapeček. Kde je teď?“

„V sanitce se záchranářem. Nepotřebuje do nemocnice, ale chci mít jeho oblečení jako důkaz pro případ, že se ho vrah dotkl.“

Madison přikývne. „Víme, čím byla jeho matka napadena?“

Alex se zhluboka nadechne. „Těžko říct, protože pachatel si zbraň odnesl s sebou. Jakmile oběť převezeme do márnice, můžeme se s Lenou pořádně podívat na její zranění.“ Doktorka Lena Scottová je místní soudní lékařka.

„Lena už je na cestě?“

„Ano.“

„Máme nějaké svědky?“

Otočí se a kývne na ženu, která sedí na zadním sedadle hlídkového vozu a hledí po hlavičce miminko. „To ona ji našla.“

Madison si s ní za chvíli promluví. Podívá se na zem a všimne si, že sníh kolem auta je posetý spoustou stop, bohužel je jich příliš mnoho, aby poskytly nějaké vodítko. „Našel jste v autě něco užitečného?“

WENDY DRANFIELD

„Ani ne. Ačkoliv... Na zadním okně za sedadlem řidiče je dokonalý kroužek čistého skla. To mě mate. Možná to nic neznamená – třeba tam oběť kdysi měla nějakou samolepku.“

„Zvláštní místo pro nálepku.“

„Přesně to mě napadlo. Každopádně doufám, že až bude auto na stanici, najdu při bližší prohlídce něco užitečnějšího. Tady máte, budete to potřebovat.“

Rukou v rukavici jí podá řidičský průkaz oběti, ať má její adresu. Madison neujde, že pokukuje po Shelley a Jakeovi, kteří vypadají, že vedou vzrušenou diskusi. „Je s nimi všechno v pořádku?“ zeptá se.

Alex zrudne. „Nevím a nic mi do toho není.“ Vykročí ke dveřím na straně řidiče a Madison se zmocní dojem, že má před očima chaotický milostný trojúhelník. Poslední dobou se zdálo, že se Shelley sblíží s Alexem, a ne s Jakem. Právě v tom je ta potíže, když začnete randit s kolegou, a zároveň je to důvod, proč Madison o ničem takovém nikdy neuvažovala.

„Detektive Harperová!“ křičí za ní Gary Pelosi. „Můžete nám říct jméno oběti?“

Madison se přiblíží ke žluté pásce, která drží čumily opodál. Poznává několik tváří z médií stejně jako pár místních, kteří se tu poflávají v naději, že se jim podaří zahlédnout tělo. Vtom ji oslepí oslnivé světlo, až sebou škubne. „Než spustíte tu věc, měl byste mě varovat, jasně?“

„Promiňte,“ omlouvá se reportér. „Je tu nový.“ Kývne na muže, jehož obličej se skrývá za kamerou. „Jsem Mark Lacey ze zpravodajské redakce Osmý kanál. Nevysíláme živě, ale co byste nám k tomu mohla říct?“

Gary vytáhne mobil a natočí ho mikrofonem k ní, aby si mohl nahrát její slova. Madison si všimne, že všichni mají na sobě teplé bundy a boty do sněhu, a zalituje, že ona tak prozíravá nebyla. „Nic, dokud neuvědomíme rodinu oběti.“

MRAZIVÉ VYHLÍDKY

„Takže někoho zavraždili?“ zeptá se Mark.

Madison ho zpraží přísným pohledem. „Před necelou hodinou tu byla nalezena žena a dítě. Dítě vyvázlo bez úhony, žena zemřela. Víc vám nepovím, dokud forenzní technik spolu se soudní lékařkou nezpracují místo činu.“ Odmlčí se. „Kdy chcete tu reportáž odvysílat?“

„Ve zprávách v deset.“

To jí nedává moc času, aby rodině oznámila neblahou zvěst dřív, než uvidí reportáž v televizi a uvědomí si, že se neštěstí stalo na místě, kam se jejich blízká vypravila na nákup. Snad je auto dobře schované před slídivými oky kamer, aby ho nikdo nepoznal. Pohlédne do objektivu, aby se obrátila na veřejnost s prosbou. „Jestli zde někdo z vás nakupoval anebo tudy dnes večer projížděl mezi pátou a půl devátou večer a zahlédl nebo zaslechl něco neobvyklého, například ženský křik nebo hádku, prosím, okamžitě se přihlaste na zdejším policejním oddělení. Na ráno svolám tiskovou konferenci, kde oznámím další podrobnosti.“ Odvrátí se a Mark už se na nic neptá. Otočí se na kameru a připojí k záznamu svůj komentář. Gary fotografuje místo činu, aby měl obrázky do zítřejších ranních novin.

Madison zamíří k hlídkovému vozu, aby si promluvila s hlavní svědkyní. Otevře zadní dveře a přikrčí se vedle ženy a dítěte. Má promrzlé ruce, proto si stáhne latexové rukavice a místo nich si vezme vlněné, které nosí v kapse. „Zdravím. Jsem detektiv Harperová. Mám na vás jenom pár otázek a pak můžete jít.“

Žena přikývne a zadržuje slzy. „Myslela jsem, že umřu. Myslela jsem, že...“ Zakryje si ústa volnou rukou. Roztomilá holčička na jejím klíně se na ni podívá a začne naříkat.

„Je mi líto, že jste ji našla zrovna vy,“ hlesne Madison. „Umím si představit, jaký to pro vás byl šok.“

Svědkyně přikývne.

WENDY DRANFIELD

„Můžete mi říct své jméno?“

„Julie Reidová. Chtěla jsem na poslední chvíli nakoupit nějaké dárky, a když jsem se vrátila k autu, všimla jsem si, že poliční lampa je rozbitá.“

Paní je všímavá, to je dobře. „V kolik hodin jste přijela a vešla do obchodu?“

„Z domova jsem odjížděla kolem čtvrt na pět a tady jsem mohla být přibližně v půl páté.“

„A v kolik hodin jste našla tu ženu?“

„Asi v půl osmé,“ odpoví Julie. „Myslím, že obchodák dnes zavíral v osm, takže tu byl klid.“

Madison poklesne srdce. Najít další svědky bude obtížné. „Byl někdo na parkovišti, když jste se vrátila ke svému vozu?“

„Nějaká paní odjížděla v červeném nissanu. Byla sama.“

Užitečná informace. Madison přemítá, jestli by takové zvěřstvo mohla spáchat žena a jestli právě proto dítě zůstalo nezraněné. Ačkoliv... Možná se mu nic nestalo jenom proto, že si ho pachatel v záchvatu běsnění nevšiml.

„Už můžu jet domů?“ zeptá se Julie. „Malá potřebuje přebalit a všechno už jsem řekla támhleté policistce.“ Ukáže na Shelley. „Omlouvám se. Není to tak, že bych nechtěla pomoci, ale jsem strašně...“ Opět začne slzet a Madison si všimne, že se viditelně třese. Buď za to může mráz, anebo šok.

„Samozřejmě, chápu. Nepotřebujete lékařské ošetření, než odjedete?“

„Ne. Budu v pořádku. Až se vrátím domů k manželovi. Volal mi, aby zjistil, kde jsem, ale nebyla jsem schopná hovor přijmout. Malá brečela a mluvila se mnou ta policistka.“

„Rozumím. Máme na vás kontakt, takže kdybychom vás znovu potřebovali, tak se ozveme. Pověřím kolegovi, aby vás odvezl domů.“

Julie se zamračí. „Nemůžu si vzít svoje auto?“

MRAZIVÉ VYHLÍDKY

Madison se ohlédne na dva vozy stojící vedle sebe. Jeden patří Julie, druhý oběti. Jsou tak blízko, že se vrah mohl toho Juliina dotknout, když odcházel. „Zatím ne. Nebudeme ho potřebovat dlouho, tak čtyřicet, maximálně osmačtyřicet hodin. Jde o to, že se ocitlo na místě činu a mohlo by nám poskytnout nějakou stopu. Chápu, že vám tím komplikujeme život a moc mě to mrzí, ale pro nás je velmi důležité najít toho, kdo to udělal.“

Julie sklopí zrak a přivine miminko blíž k sobě. Madison se zvedne a zavolá na strážníka Luise Sancheze. Je na oddělení nejmladší, teprve pětadvacetiletý kluk. „Odvezl byste svědkyni domů? Je hodně rozrušená a potřebuje odtud pryč.“

„Jasná věc.“ Sanchez opatrně zaklapne zadní dveře a usedne za volant.

Madison sleduje, jak odjíždí z parkoviště, a pak vytáhne z kapsy řidičský průkaz Sarah Mossové. Protože v Lost Creek vyrůstala, zná ulici, kde oběť bydlela. Leží v pěkné čtvrti a ne daleko domu Kate Flynnové. Možná se za Kate zastaví, když už tam bude. Ale napřed ji čeká sdělení zničující zprávy.

KAPITOLA TŘI

Zasněžený přízemní domek Sarah Mossové vypadá půvabně. Za oknem obývacího pokoje je vidět nazdobený vánoční stromeček, na němž vesele blikají bílá světýlka. Madison si umí představit, jak rodina pozítří rozbaluje před krbem vánoční dárky. Až na to, že se tak nestane. A ona jim to musí sdělit. Za normálních okolností by tu s ní byl detektiv Don Douglas, ale jelikož zemřel, a ona tak zůstala bez parťáka, Shelley se nabídla, že půjde s ní. Vzala si na starost dítě oběti.

Madison se zvedne z auta a přitáhne si kabát k tělu. Počká, až Shelley vystoupí z hlídkového vozu za ní. Opatrně nese chlapečka v autosedačce, kterou mají ve výbavě pro případ nouze. Jeho vlastní autosedačka poslouží jako důkaz spolu s oblečením, které měl na sobě. Z toho důvodu ho zabalili do příliš velkého policejního trička a tlusté vlněné deky, aby ho udrželi v teple. „Jak si vede?“

„Celou cestu byl zticha,“ hlásí Shelley. „Nedokážu ho přimět, aby se usmál. Vlastně mě ani nebere na vědomí, když na něho mluvím.“

Chlapeček se dívá Madison přes rameno. Hledí na dům, oči má doširoka otevřené a uplakané. Dnes večer se stal svědkem děsivé události a v nadcházejících měsících bude nepochybně potřebovat psychologickou pomoc, aby zpracoval to, co mu uvízlo

MRAZIVÉ VYHLÍDKY

v paměti. Tohle je nejhorší noční můra všech rodičů a Madison ví, že napadená matka se nejmíc hrozila toho, že útočník ublíží i jejímu dítěti. Skloní se a pohládí ho po tvářičce, vyhráté z auta. Chlapeček jí pevně popadne za ruku. Zjevně hledá útěchu.

Zhluboka se nadechne a vede Shelley kolem modrého fordu, zaparkovaného na příjezdové cestě, k domovním dveřím. Když zazvoní, nemá zdání, koho nebo co má očekávat.

„Maminka je doma!“ zvolá zevnitř vzrušený dětský hlásek.

Krátce zavře oči. *Proboha.*

Otevře jí muž o něco málo starší než ona, může mu být devětatřicet, možná čtyřicet. Má tmavé vlasy a úhledně zastřiženou bradku. K jeho noze se nadšeně tiskne šesti nebo sedmiletý klučina. „Promiňte,“ zadrmló a zatváří se zmateně. „Očekával jsem manželku. Má zpoždění.“

Madison se v duchu obrní. „Jsem detektiv Madison Harpurová ze zdejšího policejního oddělení a tohle je strážník Shelley Vickersová. Nevadí, když půjdeme dál?“

V mužově tváři se mihne záblesk strachu, když spočine očima na Shelleyině uniformě. Teprve tehdy si všimne, že nese autosedáčku s jeho mladším synem. Madison pozorně sleduje jeho reakci, aby jí neušel sebemenší náznak v případě, že má nějaký podíl na vraždě své ženy. Oznámení o úmrtí bývají tvrdá, a to nejenom kvůli ničivému dopadu na rodinu, ale i z toho důvodu, že musí správně vyhodnotit reakci dotčených lidí a usoudit, zda má partner, přítel anebo člen rodiny cokoliv společného se zločinem, kvůli kterému přišla. Bylo na ní, aby rozhodla, jestli před ní někdo hraje divadlo, což není vždycky tak snadné, jak si lidé mohou myslet.

Muž beze slova ustoupí stranou. Starší syn se podívá na bratra a zeptá se: „Kde je maminka?“

Nikdo mu neodpoví. Madison připomíná jejího syna Owena, když byl v jeho věku. Mají podobné blond vlasy a pohotový

WENDY DRANFIELD

úsměv. Teď je Owenovi sedmnáct a ona propásla sedm let jeho života, když si odpykávala trest za vraždu, kterou nespáchala, ale to už je za ní. Teď si užívají čas, který jim zbývá, než Owen příští rok nastoupí na vysokou. Bolestně si uvědomuje, že jejich opětovné setkání bylo příliš krátké a ztracené roky se nikdy nevrátí.

Muž se podívá na staršího syna. „Scotty, co kdyby sis šel hrát do svého pokoje?“

„Neměl bys už spát?“ zeptá se Madison a klekne si, aby se dostala na jeho úroveň. „Už je skoro deset hodin!“

„Ale já nechci,“ odpoví kluk. Ukáže jí plastovou trumpetu. „Mám vám zahrát?“

Obdaří ho širokým úsměvem. „Jasně!“

Zaduje do trumpetu s takovou vervou, až sliny lítají na všechny strany. Kravál jí rve uši, přesto prohodí: „Páni! Vsadím se, že brzy budeš mít vlastní kapelu!“

Zakření se na ni a pak se k němu nakloní Shelley. „Co kdybys mi ukázal svůj pokojíček? Pokud bude tatínek souhlasit.“

Muž přikývne, bledý a vystrašený, a kluk nadšeně poskakuje ke své ložnici. Madison sleduje, jak odcházejí, a všimne si, že Shelley zůstala stát na chodbě a ohlíží se po nich pro případ, že by vývoj událostí nabral nečekaný obrat.

Manžel oběti vypne televizor, kde běží hlasitý kreslený film, pak se nakloní, aby zvedl mladšího syna z autosedačky. „Jsi v pořádku, Danny?“

Chlapeček ucedí jediné slovo. „Máma.“ Během několika vteřin se mu zachvěje spodní ret a rozpláče se.

Jeho otec se podívá na Madison. „Co se děje? Kde má oblečení a kde je moje žena?“

Madison vytáhne z kapsy zápisník. „Mohl byste se mi prosím představit?“

Muž okamžitě odpoví: „David Moss.“

MRAZIVÉ VYHLÍDKY

„A jste manžel Sarah Mossové?“

„Správně. Proč? Hned mi to povězte, prosím.“ Jestli hraje, tak je v tom sakra dobrý, protože má vytřeštěné oči a zračí se v nich nejistota, která se obtížně předstírá.

„Mrzí mě, že vám to musím říct, ale vaše žena byla dnes večer napadena na parkovišti v centru města. Než ji našli, bohužel podlehla svým zraněním.“ Zatímco mluví, snaží se nedívat na Dannyho.

Na Davidově obličejí je vidět zděšení a mimoděk o krok ucouvne. Pomalu se posadí na gauč, mladšího syna stále drží v náruči. Ústa má otevřená dokořán a pátrá v Madisonině tváři po náznaku nevhodného vtipkování. „Děláte si legraci, že?“

Madison zavrtí hlavou. „Je mi líto. Záchranáři nemohli nic dělat. Dannymu se vůbec nic nestalo, ale museli jsme si vzít jeho oblečení a autosedačku jako důkazy. Dále si budeme muset na nějaký čas ponechat auto vaší ženy.“

Muž si volnou ruku přitiskne na čelo. Madison k němu přistoupí a vezme mu chlapečka z náruče. Umožní tím Davidovi zhroutit se do polštářů. Ruce se mu třesou. Posadí se vedle něho a poskytne mu čas, aby všechno vstřebal. Scotty řádí ve svém pokoji.

Po několika minutách se Madison znovu ozve: „Uvědomuju si, že není nejvhodnější doba na kladení otázek, ale chci co nejdřív chytit toho, kdo ji napadl. Napadá vás, kdo by mohl něco takového udělat?“

Prudce k ní vzhledne. Po slzách není ani stopy, zato je brunátný hněvem. „Jak to mám vědět? Moment – jak ji zabil?“

„Vypadá to, že byla ubitá. Utrpěla devastující poranění hlavy, ale víc budeme vědět až po pitvě.“

Prohrábne si vlasy. „Pitva? Ubitá? Nemůžu uvěřit tomu, co slyším. Vždyť jsou Vánoce! Šla nakoupit dárky. Jak se to mohlo stát? Jste si jistá, že to byla ona?“

WENDY DRANFIELD

Přestože přivezly domů jeho syna bez mámy, šok přivedl Davida k přesvědčení, že špatně identifikovali oběť. Madison kvůli němu bolí srdce. „Našli ji v černém lexusu s vaším synem na zadním sedadle. Fotografie na řidičském průkazu potvrzuje, že je to ona. Přesto budeme potřebovat někoho, kdo ji oficiálně identifikuje, ale to může počkat do zítřka.“ Položí mu ruku na záda. „Je mi to líto. Víím, jaká je to pro vás rána, a můžeme poskytnout podporu vám i vašim synům, ale musím se zeptat znovu: napadá vás někdo, s kým měla nějaký problém? Třeba se s někým pohádala nebo možná čelila nevyžádané pozornosti.“

David se na ni podívá. „Jediný, s kým se chytla, jsem byl já. Uvažovali jsme o rozvodu.“ Přeruší oční kontakt. „Chtěla žít v odloučení. Já ne. Je to složité.“

Madison se zvedne a bloumá po obývacím pokoji s Dannym usazeným na boku. Cucá si palec a hlavou se jí opírá o rameno. Zanedlouho usne, ale Madison si umí představit, že ho několi-krát během noci probudí zlý sen. Nakoukne do kuchyně. Nešhledá na ní nic nepatřičného, nejsou v ní žádné stopy po rvačce. Dům nepůsobí nijak zvlášť čistě nebo upraveně, což je dobré znamení. Snad to znamená, že se nikdo nesnažil zamaskovat stopy zápasu.

Ačkoliv si je jistá, že Sarah Mossová byla zabita v autě, znamená to, že tu nemohlo dojít k násilí, než jela nakupovat, takovému, které skončilo záchvatem vzteku jejího muže. Mohla odejít z domu a dát mu tím čas, aby vychladl. Možná to neza- bralo. Třeba ji místo toho následoval do obchodu a počkal si na ni. Tím by se vysvětlovalo, proč se Dannymu nic nestalo. Nedo- kázal se přimět, aby zabil svoje dítě. Zítřka se pokusí najít dětské- ho psychologa, aby s chlapečkem promluvil, protože představu- je nejlepší šanci, jak zjistit, co se v autě odehrálo. „Byl jste celý večer doma?“ zeptá se Davida.

MRAZIVÉ VYHLÍDKY

Prudce zvedne hlavu. „Ano. Se Scottym. Sarah vzala Dannyho s sebou, protože když se pokusila odjet bez něho, ztropil povyk. Je na ní teď hodně závislý, jsou mu pouhé tři roky. Obě děti s sebou brát nechtěla, proto Scotty zůstal se mnou doma.“

Madison přikývne. Stále neuronil jedinou slzu. Což není úplně neobvyklé, protože na oznámení o úmrtí každý reaguje jinak. „Může vám to někdo potvrdit? Volal jste někomu, anebo vám naopak někdo zatelefonoval na pevnou linku? Zastavil se tu někdo?“

„Ne, ale to neznamená, že lžu.“

Scotty příběhne s krabicí plnou hraček. „Mám i další nástroje. Přinesl jsem vám je ukázat.“ Shelley ho následuje.

Madison se usměje. „Scotty? Byli jste s tatínkem celý večer doma a čekali jste na maminku a Dannyho, až se vrátí?“ Cítí na sobě Davidovy oči, ale musí se zeptat. Děti v tomhle věku zřídka kdy lžou, když jim cizí člověk položí přímou otázku.

Scotty se nad tím zamyslí. „Šli jsme na snídani.“

„Dneska ráno?“ zeptá se opatrně.

„Hmm. Měl jsem palačinky se sirupem. Maminka si dala toast. Táta slaninu a vajíčka a máma povídala, že si jednou užene infarkt.“

Madison cítí, jak jí na pažích naskočila husí kůže. Sarah neměla ponětí, že zemře jako první, a tak brzy. „A co jste dělali po snídani?“

„Prokristapána,“ zamumlá David. Zní to dotčeně.

Scotty zadumaně nakrčí čelo. „Maminka šla do práce. Já a Danny jsme se dívali na pohádky a celý den jsme si hráli, dokud mamka nešla nakupovat. Vybarvoval jsem omalovánky.“ Chvilí kramaří ve škatuli, potom je vítězoslavně vytáhne. „Podívejte se! Mně to jde, ale Danny přetahuje. Je to moula.“ Směje se vlastnímu vtipu.

„Takže jste nešli mamince naproti k obchodu?“

WENDY DRANFIELD

Zavrtí hlavou. „Budete si se mnou hrát?“

Madison obrátí pozornost zpátky k Davidovi, který od ní převezme Dannyho, a zase se posadí na gauč. Zdá se dočista zdrcený a kolena se mu viditelně třesou. „Teď ne, Scotty. Paní je na odchodu. Obě odcházejí.“

Přeje si, aby vypadly, což je pochopitelné. „Mám někoho uvědomit o tom, co se stalo, anebo rodinu vaší ženy kontaktujete sám?“ zeptá se.

„Zavolám jejím rodičům.“ Konečně se poddá smutku a do očí mu vhrknou pracně zadržované slzy, když si uvědomí, jak obtížné to bude.

Madison ho nerada opouští v tomhle stavu, ale ví, že většina rodin se nedokáže vyrovnat s tím, co se stalo, dokud jim policie nedopřeje klid. Vytáhne z kapsy vizitku. „Kontakt na mě vám dám k telefonu. Brzy se vám zase ozvu, ale jestli si vzpomene na něco, co by mohlo napomocť vyšetřování, kdykoliv mi zavolejte, prosím. A ráda bych vám vyslovila nejhlubší soustrast. Jestli můžu udělat něco, co vám pomůže přestát prvních pár dní, neváhejte se mi ozvat. Máme prostředky, které jsou k dispozici jak vám, tak zbytku Sařiny rodiny.“

David přikývne, ale vlhké oči dál upírá na koberec. Scotty se vmáčkne otci na klín vedle bratra. „Co se děje, tati?“

Shelley otevře přední dveře a Madison za ní vyjde do zimy. Na konci zledovatělé příjezdové cesty se Shelley otočí. „Myslíš, že v tom má prsty?“

Madison se ohlédne k domu. „Těžko říct. Na to je ještě brzy. Ale kvůli těm klukům opravdu doufám, že ne.“

KAPITOLA ČTYŘI

Madison pověřila strážníky výsledkem zaměstnanců obchodního domu. Dostali za úkol zjistit, jestli si někdo nevšiml podezřelé osoby poplakující se kolem parkoviště, kde bylo nalezeno tělo Sarah Mossové. Celou oblast uzavřeli a pátrali po vražedné zbraní. Náčelnici Mendesovou o případu informovali v plném rozsahu, což znamená, že Madison má čas se trochu vyspat, než se zítra brzy ráno vrátí do práce. Ale napřed se zastaví u kamarádky.

Její námořnický modrá honda má to nejlepší dávno za sebou a vydává znepokojivé zvuky, když s ní Madison odbočuje na příjezdovou cestu Kate Flynnové. Auto už ji nějakou dobu zlobí a ona si nemyslí, že vydrží přes zimu, ale zatím si nemůže dovolit ho nahradit něčím spolehlivějším. Kate má naopak zbrusu nové BMW. Jiné auto tady nestojí, což znamená, že její manžel Patrick ještě není doma. Madison se podívá na hodinky. Je tři čtvrtě na jedenáct večer. Patrick pracuje jako bankovní manažer a pár má dvě malé děti. Už by měl být doma. Madison ví, že dvojice měla v poslední době nějaké problémy, ale doufá, že se neodstěhoval.

Stiskne zvonek s vestavěnou kamerou. Kate si na zabezpečení potrpí kvůli zločinům, o kterých podává zprávy, a Madison

WENDY DRANFIELD

byla v pokušení také si takový zvonek pořídit, dokud se nedozvěděla o případech, kdy hackeři dokázali sledovat živé záběry přes wifi, využít je ve svůj prospěch a provést nerušenou sérii vloupání. To ji odradilo. Ačkoliv... Kdyby někdo vykradl její dům, našel by v něm jenom kocoura, který by požadoval, ať ho vetřelci nakrmí, než odejdou s televizí. Při té představě se usměje. Synův kocour je totiž posedlý jídlem.

Kate přijde otevřít během několika vteřin a Madisonin pozdrav se utopí v hlasitém vztekání malé holčičky. Následuje kamarádku do obývacího pokoje. Na podlaze se povalují hračky a vůně skořice a muškátového oříšku ji vrací do vánočního času jejího dětství.

„Sally, už musíš jít spát,“ prohlásí Kate. „Zítra je Štědrý den. Přece ho nechceš zaspát.“

Děvčátko je miniaturní kopií své matky. Má modré oči a tmavě hnědé vlasy. Malé došly síly, přestala řídit a řev vystrídaly vzlyky. „Ale já chci vidět Santa Clause,“ štká.

„Taky ho uvidíš, broučku,“ vysvětluje trpělivě Kate. „Už jsem ti přece říkala, že přijde až *zítra* v noci. Ale jestli se dnes pořádně nevyspíš, nevydržíš být tak dlouho vzhůru.“

„Ale co když teď půjdu spát a včas se neprobudím?“ vzlyká Sally. „Propásnu Vánoce!“

Madison se usměje. Dětskou logiku nemůže zpochybnit. Z pohledu pětiletého člověka jsou takové obavy opodstatněné.

Kate zavře oči a zhluboka se nadechne. „Slibuju, že tě probudím, jakmile se tu objeví, ano?“

Přední dveře se otevřou a projde jimi Patrick. Sally se k němu rozběhne a znovu se dá do pláče. „Maminka nechce, abych viděla Santa Clause!“

Patrick pohlédne na Madison a zvedne dcerku do náruče. „Půjdeme nahoru.“ Neusměje se ani nepozdraví svou ženu a zmizí v patře. Madison si uvědomí, že tohle je už druhá do-

MRAZIVÉ VYHLÍDKY

mácnost, kterou dnes večer navštívila, kde pár není šťastný. Svátky někdy dávají vztahům zabrat.

„Díkybohu,“ povzdechne si Kate. „Málem mi hráblo. Dáš si kafe? Víno? Dva týdny na Bahamách bez dětí, odlet okamžitě?“

Madison ji s úsměvem následuje do kuchyně a posadí se na vysokou stoličku u pultu. „Dám si to kafe, díky.“ Na kávu už je sice pozdě, ale je tak nabuzená, že stejně neusne. Televizor připevněný na stěnu v jídelně je zapnutý, běží na něm zprávy, ale bez zvuku. Madison sleduje kolegy z oddělení, jak pátrají na místě činu. Vozidlo oběti je stále ukryté za zástěnami a vypadá to, že koronerova dodávka už je pryč, což znamená, že odvezli tělo.

Kýchnutí za jejími zády ji přiměje otočit se. Čtyřletý Ben, Katino druhé dítě, sedí u jídelního stolu. Kate a Patrick ho adoptovali jako maličkého, aniž cokoliv věděli o jeho předchozím životě. Madison ví, že má potíže se spánkem, protože se bojí tmy, a tak si zdřímne během dne a snaží se zůstat co nejdéle vzhůru. Kate se obrátila na spoustu lékařů s prosbou o radu. Ještě víc ji znepokojuje selektivní mutismus, s nímž se v současné době potýká. Navzdory všemožným vyšetřením, včetně autismu, lékaři nestanovili žádnou diagnózu. Dospěli k závěru, že pouze prochází určitou vývojovou fází, a až bude připravený, začne znovu mluvit. Ale Kate o tom přesvědčená není. „Ahoj, Bene,“ pozdraví ho Madison. „Těšíš se na Vánoce?“

Přikývne a začne si mámu a její kamarádku nahrávat na svůj iPad. Je touhle činností úplně posedlý od doby, kdy přestal mluvit.

Madison se otočí zpátky ke Kate. „Pořád tu věc tahá všude s sebou?“

Kate si promne čelo. „To si piš.“

Madison se podívá na kamarádku a není to poprvé, kdy si všimne, že Kate není ve své kůži. Za běžných okolností bývá

WENDY DRANFIELD

jako ze škatulky, připravená okamžitě předstoupit před kameru, kdyby ji povolali, ale dnes má mastné vlasy stažené do neupraveného culíku a ze šminek použila jenom řasenku. Někdo by to považoval za normální, ale Kate chce na obrazovce vypadat dobře. Dále začíná přijíždět pozdě na místa činu. Jako by ji už netrápilo, že ji ostatní předběhnou a ona nezíská exkluzivní reportáž jako první. „Jak si Ben vede, když jste tu jen vy dva s Patrickem?“

Kate se zhluboka nadechne. „Tři týdny neprošel jedině slovo. Dokonce ani ano a ne. Přikývne, nebo zavrtí hlavou, ale nevydá ani hlásku. Ještě před měsícem nebo tak nějak mlčel jenom ve školce, anebo když se dostal do složité společenské situace. S námi si pořád povídal. Potom přestal odpovídat Patrickovi a nakonec i mně. Doktor je přesvědčený o tom, že je to jen přechodná fáze, ale já se obávám, že není. Potíží je v tom, že se Ben naučil komunikovat prostřednictvím aplikace na té věci.“ Ukáže bradou na iPad. „Dává přednost robotickému hlasu před svým vlastním a já ani Patrick nemůžeme přijít na to proč.“

Madison je kamarádka líto. Nedává to smysl. Teď má Ben milující a pozorné rodiče. Ale ti netuší, jaký vedl život, než začal bydlet s nimi. „Co si o tom myslí Patrick?“

Kate obrátí oči v sloup a usrkne kávy, než odpoví. „Pořád se kvůli tomu hádáme, protože každý volíme jiný přístup. Já trávím hodiny u počítače a snažím se vygooglit všechny možné informace, zatímco Patrick všechno ví nejlíp a cizí rady nepotřebuje. Domnívá se, že bychom měli přestat na Bena mluvit, dokud s námi zase nezačne komunikovat. Ale spíš tím od sebe Bena odhání, protože jeho frustrace působí jako vztek.“ Odmlčí se. „Mám takový pocit, že to nezvládneme. Že se kvůli tomu rozvedeme. A tím Benovi jenom víc ublížíme.“

Madison se natáhne, aby Kate pohladila po paži. Ben o ně ztratí zájem a přestane nahrávat. „Patrickův přístup bych taky

MRAZIVÉ VYHLÍDKY

neskousla,“ přizná. „Na druhou stranu chápu, proč chce zkusit všechno, co jde.“

„Radši se o tom nebavme, je to moc depresivní.“ Kate se zhluboka nadechne a kývne k televizi. „Co jsem prošvihla?“

Madison ji stručně zasvětil do situace, ale dává si pozor, aby neprozradila příliš. Ne že by toho právě teď sama moc věděla. „Na první pohled byl útok brutální. A udělat něco takového na veřejném místě, kde ho mohl někdo přistihnout, naznačuje, že ten chlap je vyšinutý.“

„Možná to není poprvé, co takhle řádl,“ míní Kate.

Dřív než Madison stačí odpovědět, Sally slétne ze schodů a křičí z plných plic: „Ne! Nechci spát!“

Patrick ji následuje s podrážděným výrazem ve tváři. Zdá se stejně vyčerpaný jako jeho žena a Madison jim nezávidí. Patrick vstoupí do kuchyně, vezme si čistý hrnek a přibouchne dvířka skříňky. „Teď jsi na řadě ty,“ zavrčí.

Kate zvedne obočí a podívá se na Madison, pak se otočí k manželovi. „Vážně? Strávíš s ní pár minut a zase mám nastoupit já?“

Ben zvedne tablet a pokračuje v nahrávání. Rád si tahle videa přehrává, když rodiče nejsou v dosahu. Podle lékaře se tím uklidňuje, ale nikdo netuší, proč potřebuje útěchu. Vzhledem k tomu, jaké tu dnes vládne napětí, Madison tipuje, že ho děsí scény, kterých se stává svědkem.

„A je to tady zas.“ Patrick si zhluboka povzdechne. „Já už mám těch hádek plné zuby, Kate, zkrátka už nemůžu. Každý den si vjedeme do vlasů a je to vyčerpávající.“

Madison sklouzne ze stoličky a popadne bundu. „Lidi, já už půjdu. Jestli můžu nějak pomoci, stačí zavolat. Vždycky vám děti ráda pohlídám. Jen mi dejte včas vědět.“

Kate ji obejmě a ona zahlédne v jejích očích slzy. „Díky. Zavolám ti.“